

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2015, čj. KUOK 110658/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 31. 5. 2018, čj. 60 A 5/2016-37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 16. 9. 2015 Městský úřad Lipník nad Bečvou rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 ve spojení s § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), tím, že dne 10. 5. 2015 v době kolem 16:01 hod. na silnici I. třídy č. 47 v katastru obce Jezernice, zejména pak poblíž autobusové zastávky u obce Jezernice - Familie, jako řidič silničního motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 60 km/h. Za uvedené jednání městský úřad uložil žalobci pokutu ve výši 5 500 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce šest měsíců, a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí

odvolal k žalovanému. Rozhodnutím ze dne 16. 12. 2015 žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil obsáhlou žalobou. Krajský soud neshledal námitky žalobce důvodné a žalobu zamítl.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost. V ní předně zpochybňuje přesnost a konkrétnost vymezení místa přestupku. Dále namítá, že se správní orgány dostatečně nevěnovaly otázce, jakou formu zavinění vykazovalo jeho jednání. Brojí také proti tomu, že rozhodnutí o spáchání přestupku neobsahuje řádné zdůvodnění, proč bylo nezbytné uložit stěžovateli plošný zákaz řízení všech motorových vozidel. Stěžovatel rovněž trvá na své žalobní argumentaci, že mu správní orgány nesprávně kladly k tíži údajně výrazné překročení rychlosti vzhledem k dolnímu limitu skutkové podstaty přestupku v § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Podotýká, že spodní hranice skutkové podstaty činí 50 km/h a daná skutková podstata nemá stanovenou horní hranici. Poslední skupina námitek se týká nesprávně provedeného měření rychlosti.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu. Nejprve se NSS věnoval námitce nepřesného vymezení místa přestupku [**III.A.**], dále vypořádal námitku nedostatečného odůvodnění formy zavinění [**III.B.**], poté námitku týkající se uložení plošného zákazu řízení všech motorových vozidel [**III.C.**], přezkoumal též námitky týkající se nesprávné výše sankce a jejího odůvodnění [**III.D.**] a konečně se zaměřil také na námitky nesprávného měření rychlosti [**III.E.**].

[6] Kasační stížnost není důvodná.

III.A. *Námitka nepřesného vymezení místa přestupku*

[7] NSS se nejprve zabýval námitkami stěžovatele, že správní orgán ve výroku rozhodnutí dostatečně nespecifikoval místo spáchání přestupku.

[8] Vymezení místa spáchání přestupku je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu (viz § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, účinného v roce 2015). Jeho nedostatečná specifikace ve výroku nemůže být nahrazena tím, že je místo spáchání přestupku zjistitelné z odůvodnění rozhodnutí, případně ze spisu správního orgánu.

pokračování

Smyslem konkrétního vymezení místa přestupku je zejména vyloučení dvojího postihu pro týž skutek a vytvoření překážky věci rozhodnuté (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, věc *AQUA SERVIS*).

[9] Nároky na vymezení místa spáchání přestupku ve výroku však nelze paušalizovat. Posouzení, zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou vyhodnocení okolností každého jednotlivého případu (viz např. rozsudky ze dne 16. 5. 2015, čj. 4 As 63/2015-52, bod 31, či ze dne 7. 6. 2016, čj. 10 As 44/2016-35, bod 26). V této souvislosti lze odkázat také na závěry rozsudku ze dne 28. 5. 2015, čj. 9 As 291/2014-39, bod 28, ve kterém NSS vyslovil, že „*nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřícího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku* [...]“.

[10] V posuzované kauze městský úřad ve výrokové části rozhodnutí ze dne 16. 9. 2015 místo a čas spáchání přestupku vymezil takto: „*dne 10. 05. 2015 v době kolem 16:01 hod. na silnici I. třídy č. 47 v katastru obce Jezernice, zejména pak poblíž autobusové zastávky u obce Jezernice – Familie, kde je zákonnou úpravou dovolena pro řidiče motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3.500 kg a autobusu nejvyšší rychlost jízdy mimo obec 90 km/h* [...]“. NSS je shodně s krajským soudem přesvědčen, že výrok rozhodnutí ze dne 16. 9. 2015 je dostatečně určitý tak, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Popis skutku obsahuje nejen samotné místo jeho spáchání (číslo silnice, dominantní objekt), ale i zcela přesný časový údaj označující, kdy byl skutek spáchán, a informaci o maximální povolené rychlosti v měřeném úseku.

[11] Závěr o tom, že na základě výroku nemůže být skutek zaměnitelný s jiným, však stěžovatel nepovažuje za dostatečné vypořádání jeho žalobní námitky. Podstatou stěžovatelovy žalobní argumentace prý bylo, že místo přestupku správní orgán ve výroku vymezil nekonkrétně jako úsek dlouhý 2,5 km. To však podle stěžovatele nemá oporu v odůvodnění rozhodnutí ani ve správním spisu, ve skutečnosti byl úsek měření dlouhý jen několik metrů. Stěžovatel poukázal také na nevhodné použití slova „zejména“ ve výroku.

[12] NSS se s těmito úvahami neztotožnil. Je pravda, že z výroku nelze seznat přesné místo spáchání přestupku, a k jeho přesnému zachycení nepřispívá ani výraz *zejména pak poblíž autobusové zastávky u obce Jezernice – Familie.* Z obecně vymezeného úseku spáchání přestupku ve výroku však nelze dovozovat, že stěžovatel přestupek spáchal po *celé* délce označeného úseku pozemní komunikace, a že byl uznán vinným z pokračujícího správního deliktu, jak nesprávně dovozuje stěžovatel v žalobě a kasační stížnosti. Již krajský soud v bodě 9. rozsudku konstatoval, že není zřejmé, jak k tomuto závěru stěžovatel dospěl. Stěžovatel pomíjí, že obecná formulace místa spáchání přestupku ve výroku nevylučuje, že ve skutečnosti spáchal přestupek na úseku dlouhém jen několik metrů. Odůvodnění správního rozhodnutí ze dne 16. 9. 2015 a podklady shromážděné ve správním spisu konkretizují obecně vymezený úsek měření ve výroku.

[13] Lze dodat, že stěžovatel v průběhu silniční kontroly ani v průběhu přestupkového řízení nevyjádřil žádné pochybnosti o místě spáchání přestupku. Zástupce stěžovatele v protokolu o ústním jednání ze dne 3. 9. 2015 namítal pouze nesprávné nastavení měřícího přístroje.

[14] Stěžovatel podotýká, že úsek nepřesně vymezený ve výroku správního rozhodnutí je dlouhý 2,5 km a platí v něm různé rychlostní limity. Výrok správního rozhodnutí tedy umožňuje závěr, že stěžovatel přestupek spáchal v úseku s odlišným rychlostním limitem. Stěžovatel má proto pochybnosti o správnosti zvolené právní kvalifikace. Za účelem prokázání této skutečnosti navrhl provést důkaz ohledáním místa. Krajský soud se však k tomuto důkaznímu návrhu prý nevyjádřil.

[15] Jak NSS vysvětlil výše (viz bod [12]), v posuzované kauze postačilo, pokud obecněji formulované místo přestupku správní orgány konkretizovaly v odůvodnění rozhodnutí a v podkladech ve správním spisu. Stěžovatel přitom záměrně přehlíží, že z podkladů shromážděných ve správním spisu plyne zcela jasně, v jakém konkrétním místě skutek spáchal, a jaká v něm byla nejvyšší povolená rychlost [srov. zejména záznam o přestupku s přesnými GPS souřadnicemi a fotografiemi z měřícího zařízení (č. l. 4), či mapový podklad k přestupku (č. l. 8-9)]. Přestupek tedy spáchal v místě dlouhém jen několik metrů. Toto místo správní orgány dostatečně zdokumentovaly ve správním spisu. Tyto podklady stěžovatel účinně nezpochybnil.

[16] Důkazní návrh stěžovatele na ohledání celého úseku v délce 2,5 km se proto míjí s podstatou věci. NSS v takovém případě nepokládá za nezákonné, že se krajský soud detailněji tímto návrhem nezabýval a pouze v obecné rovině vysvětlil, že místo spáchání přestupku správní orgán vymezil dostatečně konkrétně. Krajský soud přitom v napadeném rozsudku poukázal na konkrétní skutkové okolnosti nynější kauzy, na základě kterých dospěl k tomuto závěru. Individuální okolnosti posuzované kauzy se lišily od judikatury, na kterou se odvolával stěžovatel v žalobě. NSS opakuje, že *„zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány“* (rozsudek čj. 4 As 63/2015-52, bod 31, cit. v bodě [9]). Vzhledem k rozsahu žaloby nelze rovněž krajskému soudu vytýkat, že výslovně neodlišil skutkový stav od judikatury citované v žalobě [srov. k požadavkům na odůvodnění nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247)]. Rozsudek krajského soudu NSS proto nepovažuje za nepřezkoumatelný.

[17] S ohledem na vše výše uvedené proto NSS neshledal argumentaci v kasační stížnosti týkající se nepřesného vymezení místa přestupku důvodnou.

III.B. *Nedostatečné odůvodnění formy zavinění*

[18] Stěžovatel dále namítá, že správní orgány dostatečně neposoudily formu zavinění. Uvedly pouze to, že zavinění bylo nedbalostní, aniž tento závěr blíže zdůvodnily. Správní orgány navíc nekonkretizovaly, zda se jednalo o nedbalost vědomou či nevědomou, a to nejen ve výroku, ale ani v odůvodnění. Bez řádného zdůvodnění formy zavinění se nemohl stěžovatel účinně bránit. Podle stěžovatele není pravda, že ho uvedený nedostatek

odůvodnění správního rozhodnutí nemohl zkrátit na jeho právech. Zákon rozlišuje nedbalost vědomou a nevědomou. Vědomá nedbalost může být oproti nevědomé nedbalosti přitěžující okolností a mít vliv na výši sankce.

[19] NSS předesílá, že v případě přestupků postačuje zavinění z nedbalosti, pokud zákon výslovně nestanoví, že má jít o úmyslné porušení předpisů (§ 3 zákona o přestupcích). Skutková podstata vyjádřená v § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu u překročení rychlosti požadavek úmyslu nestanoví.

[20] Je pravda, že závěr o zavinění ve formě nedbalosti správní orgán v prvním stupni blíže nerozvádí a nerozlišuje mezi nedbalostí vědomou a nevědomou. Tento nedostatek nenapravil ani žalovaný. Obecně je možné dát stěžovateli za pravdu, že zavinění má být předmětem dokazování a úvah správního orgánu. NSS však v minulosti dovodil, že za situace, kdy je bezpečně a bez důvodných pochybností zjištěn skutkový stav věci spočívající ve spáchání přestupku výrazným překročením nejvyšší dovolené rychlosti a sám přestupce nevyvolá žádnou pochybnost ohledně zavinění, je možné konstatovat nedbalostní zavinění bez bližšího zdůvodnění (viz rozsudek ze dne 27. 9. 2017, čj. 1 As 252/2016-48, bod 46). Zavinění minimálně ve formě nedbalosti totiž vyplývá již z povahy spáchaného přestupku. Stěžovatel řídil mimo obec v místě, kde byla nejvyšší povolená rychlost 90 km/h osobní vozidlo rychlostí 150 km/h (po odečtení odchylky), tedy povolenou rychlost překročil dosti výrazně (o 60 km/h). Jestliže se pachatel dopustí přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti významným způsobem, lze za běžných okolností obvykle dovodit, že si pachatel na základě svých zkušeností a znalostí řidiče musel být vědom tohoto protiprávního jednání (viz rozsudek ze dne 22. 8. 2018, čj. 2 As 67/2018-42, bod 31, dále srov. např. rozsudek ze dne 28. 2. 2018, čj. 10 As 238/2017-54, bod 42, ve kterém NSS konstatoval, že pokud by si „*stěžovatel nebyl vědom v uvedené situaci překročení rychlosti, patrně by nesplňoval ani kritéria pro obdržení řidičského oprávnění*“).

[21] NSS dokonce v obdobném případě shledal dostatečným implicitní dovození zavinění ve formě vědomé nedbalosti (viz rozsudek ze dne 22. 8. 2018, čj. 2 As 67/2018-42, bod 32). I pokud by se však jednalo o nedbalost nevědomou, nemělo by to vliv na skutečnost, že stěžovatel spáchal dopravní přestupek (viz § 3 a § 4 odst. 1 zákona o přestupcích), pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Rozlišení mezi vědomou a nevědomou nedbalostí se může promítnout do rozhodování o druhu a výměry sankce (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích), tedy do odůvodnění rozhodnutí o přestupku, takové rozlišení však nemusí být výslovně uvedeno ve výrokové části rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 22. 2. 2017, čj. 6 As 303/2016-37, bod 10).

[22] Správní orgány uložily stěžovateli pokutu i zákaz činnosti na samé spodní hranici zákonného rozmezí. Jakékoliv úvahy o zavinění, tedy o tom, zda stěžovatel spáchal přestupek v nepřímém úmyslu či pouze z nedbalosti, neměly na stanovení výše sankce žádný vliv (viz bod [24]). Stěžovatel by tedy nemohl ani v případě preciznějšího posouzení formy zavinění dosáhnout příznivějšího rozhodnutí, než kterého se mu dostalo. NSS se proto ztotožnil s krajským soudem, že absencí výslovného zdůvodnění formy zavinění

stěžovatel nebyl nikterak zkrácen na svých právech (obdobně srov. také rozsudky ze dne 21. 6. 2018, čj. 9 As 348/2017-38, bod 29, či ze dne 4. 1. 2018, čj. 3 As 218/2016-38, bod 12).

[23] NSS má tedy za to, že absence hlubších úvah o formě zavinění v nynější kauze nepředstavuje natolik zásadní vadu, pro kterou by bylo nutné správní rozhodnutí zrušit.

[24] Rozhodnutí městského úřadu nepovažuje NSS v otázce formy zavinění ani za vnitřně rozporné. Podle stěžovatele městský úřad v jiné části rozhodnutí uvedl, že se mu nepodařilo zjistit ani zavinění z nedbalosti. NSS s tímto tvrzením nesouhlasí. Stěžovatel zřejmě vychází z části rozhodnutí, kde městský úřad hodnotí skutečnosti mající podstatný vliv na druhu sankce a její výměry [„*Další jiné skutečnosti, mající podstatný vliv na určení sankce a její výměry, např. objektivní či subjektivní okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán, míra zavinění (úmysl přímý či nepřímý nebo nedbalost vědomá či nevědomá), pohnutka (motiv) obviněného, majetkové poměry obviněného, jeho vlastnosti či prostředí v rodině nebyly správnímu orgánu v době ukládání sankcí prokazatelně známy, a proto k nim nemohlo být přihlédnuto jako ke skutečnosti mající přitěžující či polehčující charakter.*“]. Tento odstavec však vůbec nepopírá předešlý závěr správního orgánu o zavinění ve formě nedbalosti. Lze z něj dovodit pouze to, že se městský úřad nezabýval konkrétní ***formou*** zavinění jako okolností přitěžující či polehčující ve vztahu k výměře sankce.

[25] Námitky stěžovatele stran nedostatečného odůvodnění formy zavinění nejsou důvodné.

III.C. *Plošný zákaz řízení všech motorových vozidel*

[26] Podle stěžovatele je nepřiměřené, aby mu byl za přestupek spáchaný při řízení vozidla typu B uložen zákaz řízení všech (skupin) motorových vozidel. Správní orgány mu prý v rozporu s § 14 odst. 1 zákona o přestupcích zakázaly také činnosti, kterých se při přestupku nedopustil. Právní úprava výslovně nestanoví, že lze uložil plošně zákaz všech motorových vozidel. Držitel řidičského oprávnění B je v praxi trestán za to, že řídí motorové vozidlo např. skupiny C. Jedná se přitom o zcela odlišné činnosti, fakticky i podle zákona. I přesto, že by byly správní orgány oprávněny uložit plošný zákaz řízení motorových vozidel, jsou nepochybně povinny odůvodnit, proč je na místě uložit právě plošný zákaz.

[27] NSS se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že uložení zákazu řízení všech motorových vozidel je možné (viz např. rozsudek ze dne 30. 8. 2017, čj. 6 As 22/2017-37, bod 18). Z rozsudku NSS ze dne 2. 4. 2009, čj. 9 As 7/2009-76, cit. též v napadeném rozsudku krajského soudu, v žádném případě nevyplývá, že by bylo možné zákaz řízení vztáhnout pouze na tu skupinu, do níž náleželo vozidlo, s nímž byl spáchán přestupek. Citované rozhodnutí pouze připustilo, že zákaz řízení omezený na jednu skupinu vozidel je možný, ovšem ve vztahu ke specifickému přestupku spáchanému v souvislosti s vozidlem náležejícím do skupiny C. V případě přestupků, které lze spáchat jakýmkoli typem vozidla, jako je i překročení nejvyšší povolené rychlosti, je však nutné uložit zákaz řízení všech motorových vozidel, neboť zmírnění sankce pouze na některou jejich skupinu by nedávalo smysl a především neplnilo účel sankce, jímž je v tomto směru především

pokračování

ochrana společnosti před škodlivým jednáním pachatele (rozsudek ze dne 2. 3. 2017, čj. 7 As 332/2016-44, bod 26).

[28] Poruší-li stěžovatel výrazným způsobem právní předpisy stanovující maximální povolenou rychlost, je smyslem zákona takového řidiče eliminovat z dopravního provozu jako celku. V opačném případě totiž neexistuje záruka, že si takový řidič bude s jinou skupinou vozidel počínat bezpečně a ohleduplně vzhledem k ostatním účastníkům provozu. Zákon jednotlivé kategorie vozidel nerozlišuje a pro všechna motorová vozidla platí stejná pravidla silničního provozu. Není proto podstatné jakým vozidlem, které kategorie, se přestupce předmětného přestupku dopustil. Stěžovatel zcela přehlíží preventivní funkci zákazu činnosti. Správní orgán tedy s ohledem na povahu přestupku neměl jinou možnost, než uložit sankci zákazu řízení všech motorových vozidel. NSS v takovém případě nepovažuje za vadu, pokud správní orgán uložení plošného zákazu řízení blíže nezdůvodnil.

[29] Stěžovatel dále správním orgánům vytýká, že z jejich rozhodnutí není zřejmé, zda se zákaz řízení všech motorových vozidel vztahuje pouze na pozemní komunikace nebo i na prostory mimo ně, a zda tento zákaz platí jen pro vozidla, k jejichž řízení je nutné mít řidičské oprávnění, či i na další motorová vozidla (např. zahradní sekačky, elektrokola atd.). Jelikož stěžovatel neuplatnil tyto důvody v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, jsou tyto kasační námitky nepřípustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). NSS se proto těmito námitkami nezabýval.

III.D. *Odůvodnění výše sankce*

[30] NSS se dále zabýval námitkami týkajícími se nesprávné výše sankce a jejího odůvodnění.

[31] Stěžovatel jel v úseku s nejvyšší povolenou rychlostí jízdy mimo obec 90 km/h, rychlostí 150 km/h. Nejvyšší povolenou rychlost tedy překročil o 60 km/h. Toto jednání naplnilo znaky skutkové podstaty přestupku v § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o silničním provozu spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy mimo obec o 50 km/h. Dolní hranici skutkové podstaty přestupku tedy stěžovatel překročil o 10 km/h.

[32] Na s. 6 rozhodnutí o spáchání přestupku správní orgán uvedl: „*V neprospěch obviněného, při stanovení druhu sankce a její výměry, přihlédl správní orgán v daném případě především k míře překročení posuzované rychlosti naměřeného vozidla* [...], *což v daném případě představuje vzhledem k dolnímu stanovenému limitu rychlosti, který definuje předmětný přestupek, výrazné překročení o 10 km/h*“.

[33] Stěžovatel uvádí, že překročení dolní hranice skutkové podstaty přestupku o 10 km/h nemůže být přitěžující okolností. Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že se správní orgán nedopustil dvojího přičítání, pouze zdůraznil, o kolik stěžovatel překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Tato úvaha je podle stěžovatele nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost, jelikož vůbec neodpovídá žalobní námitce. Stěžovatel nenamítal porušení zákazu dvojího přičítání.

[34] NSS k tomu předně uvádí, že o porušení zásady dvojího přičítání se jedná tehdy, pokud správní orgán přihlédne jako k přitěžující skutečnosti k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu (srov. rozsudek ze dne 28. 2. 2006, čj. 4 As 26/2005-58). To se však v posuzované kauze nestalo, jak vysvětlil krajský soud v napadeném rozsudku. Správní orgán v kontextu dané skutkové podstaty přihlédl k tomu, že ve vztahu k dolní hranici (překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy mimo obec o 50 km/h) šlo o výrazné překročení o 10 km/h.

[35] Je pravda, že se krajský soud výslovně nevyjádřil k žalobní námitce, že překročení dolní hranice přestupku o 10 km/h není výrazným překročením, zvlášť pokud daná skutková podstata nestanovuje žádný horní limit. Krajský soud výslovně neřešil, zda tato úvaha správních orgánů je či není přiměřená. Podle NSS však tato dílčí vada odůvodnění nemohla stěžovatele zkrátit na jeho právech. Překročení dolní hranice přestupku o 10 km/h bezesporu je výrazným překročením, byť skutková podstata žádný horní limit nestanoví (a logicky ani stanovit nemůže).

[36] Pro nynější věc navíc platí, že skutečnosti deklarované správními orgány jako přitěžující okolnosti neměly znatelný vliv na výši sankce. Podle § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu, ve znění do 19. 2. 2016, se za daný přestupek uloží pokuta od 5000 Kč do 10 000 Kč a podle § 125c odst. 5 tohoto zákona se uloží zákaz činnosti na dobu od šesti měsíců do jednoho roku. Od uložení těchto trestů nelze upustit (viz § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu, ve znění do 19. 2. 2016). Správní orgán tedy uložil stěžovateli pokutu při dolní hranici zákonné sazby ve výši 5 500 Kč a zákaz činnosti na samé dolní hranici v délce trvání šesti měsíců. NSS je proto přesvědčen, že správní orgány byly na stěžovatele velmi mírné, naopak stěžovatelovy úvahy v žalobě i kasační stížnosti jsou ryze spekulativní, pomíjející specifika jeho věci.

[37] Krajský soud se podle stěžovatele dále nevypořádal dostatečně s jeho žalobní námitkou, že správní orgány nezohlednily při výměře sankce všechna zákonná kritéria.

[38] Přestože se krajský soud vypořádal s námitkami o nepřezkoumatelnosti výměry sankce pouze v obecné rovině, považuje NSS jeho odůvodnění (zejména v bodě 19.) za dostačující, a to vzhledem ke skutečnosti, že správní orgány uložily sankci při samé dolní hranici zákonné sazby.

[39] Stěžovatel v kasační stížnosti snesl také úvahy, že krajský soud byl ochoten tolerovat jakékoliv pochybení správního orgánu s ohledem na nesympatie vůči jeho právnímu zástupci. Tato tvrzení NSS považuje za ničím nepodložená.

III.E. *Námitka nesprávného měření rychlosti*

[40] Konečně se NSS zabýval také námitkami týkajícími se nesprávného měření rychlosti.

[41] Stěžovatel podle svých slov od počátku řízení namítal, že policie neustavila rychloměr rovnoběžně s vozovkou. Poukazoval prý na konkrétní porušení návodu

pokračování

k obsluze (nerovnoběžné ustavení rychloměru) a k prokázání tohoto tvrzení navrhl provést svědeckou výpověď policistů. Je přesvědčen, že úvaha žalovaného o údajné nadbytečnosti navrhovaných svědeckých výpovědí byla mylná. Svědecké výpovědi mohly potvrdit či vyvrátit, zda policie postupovala v souladu s návodem k obsluze. Stěžovatel jakožto obviněný má podle svého přesvědčení právo dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy na provedení výslechu svědků. Napadená rozhodnutí jsou proto prý protiústavní. Přestože krajský soud obecně připouští, že provedené měření lze zpochybnit, v nynější kauze přistupuje k měření jako k nezpochybnitelnému důkazu.

[42] Ani tyto kasační námitky neshledává NSS důvodnými. Pro věc je klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky, a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (viz rozsudek ze dne 24. 8. 2011, čj. 1 As 42/2011-115, bod 36). Tak tomu je i v nyní projednávané věci. Oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů účinně zpochybněn (rozsudek ze dne 14. 5. 2015, čj. 7 As 83/2015-56). Také v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, čj. 7 As 18/2011-54, dospěl NSS k závěru, že takové důkazní prostředky jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.

[43] V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti se tedy spáchaný skutek dokazuje primárně výše jmenovanými listinami, nikoliv svědectvím policistů.

[44] Stěžovatel považuje v kasační stížnosti za lichou úvahu žalovaného, že o bezzávadnosti měření vypovídala čitelnost registrační značky. Obdobně prý také ověření rychloměru nezaručuje, že měření proběhlo správně. NSS k tomu uvádí, že o spáchání překročení nejvyšší povolené rychlosti v nynější kauze svědčí celý komplex důkazů, nikoliv pouze izolované skutečnosti, které zmiňuje stěžovatel. Ve správním spisu se v záznamu o přestupku nachází snímek z rychloměru, kde je zaznamenáno vozidlo včetně jeho registrační značky, která je zcela čitelná. Vozidlo na snímku je ve správné pozici a v celé velikosti. Listina rovněž obsahuje údaje o měřeném vozidle i použitém měřicím zařízení, čase a místě měření a naměřených hodnotách (viz č. l. 4). Správní spis obsahuje také úřední záznam konajících policistů o popisu dané události (viz č. l. 3), ověřovací list měřícího zařízení (viz č. l. 9) a oznámení přestupku (viz č. l. 2), ze kterého vyplývá, že zasahující policisté jednali přímo se stěžovatelem jakožto řidičem vozidla. Ten v daný okamžik nevznesl žádnou pochybnost o nastavení měřícího zařízení, naopak uvedl, že si je přestupku vědom a záznam podepsal. Jestliže sám stěžovatel namítá, že bylo nezbytné zjišťovat, jak bylo měřící zařízení ustaveno, měl tuto pochybnost vznést již na místě spáchání přestupku. Za situace, kdy je z fotografie zřejmé, o jaké vozidlo se jedná, je jednoznačně čitelná jeho registrační značka, a současně při zachycení snímku nebyla mezi rychloměrem a vozidlem žádná překážka, neměly správní orgány důvod mít jakékoliv pochybnosti o kvalitě a objektivitě měření. Nutno podotknout, že stěžovatel ani v průběhu správního řízení žádný z podkladů *účinně* nezpochybnil.

[45] NSS tak došel zhodnocením správního spisu ke stejnému závěru jako správní orgány a krajský soud, tedy že v dané věci byl řádně zjištěn skutkový stav tak, aby mohl být stěžovatel bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání přestupku. Listiny založené ve správním spisu svědčí o tom, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení, tedy i nastavení měřícího zařízení odpovídalo požadavkům, které jsou na něj kladeny. Z provedeného dokazování žádné okolnosti o nesprávnosti měření zjištěny nebyly. Potenciální nepřesnost měření je navíc při rychlostech nad 100 km/h zohledněna v odchylce ± 3 %, kvůli níž správní orgán bez dalšího odečítá od naměřené rychlosti příslušnou hodnotu. To rychlost ve prospěch řidiče redukuje a umožňuje reflektovat eventuální drobné technické nedostatky měření.

[46] Provedení dalších stěžovatelem navrhovaných důkazů výslechem zasahujících policistů či návodem k obsluze měřícího přístroje by bylo podle NSS nadbytečné. NSS již v minulosti konstatoval, že správní orgán není povinen vždy výslech zasahujících policistů provést (viz např. rozsudek ze dne 24. 2. 2016, čj. 6 As 50/2015-38, body 47-48).

[47] Stěžovatel v této části kasační stížnosti brojí také proti tomu, že žalovaný správnost měření vyvozoval ze způsobu fungování přístroje Ramer 10 C, který změřil překročení nejvyšší dovolené rychlosti v nynější kauze. Tuto skutečnost však ničím nepodložil.

[48] Žalovaný vskutku na s. 4 rozhodnutí popsal, že v případě ovlivnění měření negativními vlivy jsou výsledky měření anulovány. NSS souhlasí se stěžovatelem, že toto východisko není ničím podložené a podle judikatury nejde o obecně známou skutečnost (viz rozsudky ze dne 24. 9. 2014, čj. 6 As 187/2014-60, bod 18, a ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013-37, bod 30). NSS nevylučuje možnost, že dané východisko je v posuzované kauze pravdivé, je však nutné ho řádně zdůvodnit a prokázat. Právě absence řádného zdůvodnění odlišuje nyní projednávaný případ od skutkově podobných případů řešených v minulosti NSS. V těchto starších případech bylo východisko, že při nedodržení podmínek nebude rychlost změřena, podloženo odborným vyjádřením (viz např. rozsudek ze dne 17. 8. 2016, čj. 7 As 309/2015-51, týkající se stejného měřícího přístroje RAMER 10 C).

[49] NSS je však přesvědčen, že správní spis obsahuje dostatečné množství podkladů, které svědčí o správném nastavení měřícího přístroje. Argumentace žalovaného způsobem fungování přístroje Ramer 10 C byla v tomto ohledu nadbytečná. Proto se nejedná o nezákonný nedostatek dokazování, pokud svá tvrzení o fungování přístroje žalovaný nepodložil konkrétními důkazy.

[50] Stěžovatel konstatuje, že tuto argumentaci vznesl již v žalobě, krajský soud ji však nevypořádal. Vzhledem k tomu, že argumentace o způsobu fungování měřícího přístroje nebyla významná pro posouzení věci, neshledal NSS rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným, přestože se nevyjádřil k námitce o ničím nepodložených úvahách žalovaného.

[51] V souvislosti s námitkami nesprávného měření stěžovatel rovněž krajskému soudu vytýká opomenutí žalobní námitky, ve které uváděl, že správní orgány nevypořádaly jeho důkazní návrhy na výslech svědků a provedení návodu k obsluze měřícího přístroje.

pokračování

[52] NSS s tímto tvrzením nesouhlasí. Stěžovatel v žalobě napadal nesprávné vypořádání důkazního návrhu na výslech svědků, nikoliv jeho opomenutí. V žalobě naopak přiznává, že se žalovaný tímto návrhem zabýval (bod 53. žaloby). Krajský soud se v napadeném rozsudku ztotožnil se závěrem žalovaného o nadbytečnosti tohoto návrhu a tento závěr zdůvodnil (viz bod 26.). Pokud jde o důkazní návrh stěžovatele na provedení důkazu návodem k obsluze měřícího přístroje, z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že listiny založené ve správním spisu byly dostatečné ke zjištění skutkového stavu a obstarání dalších důkazů by bylo nadbytečné. Podle NSS lze tedy na základě rozhodnutí žalovaného shledat, proč neprovedl jako důkaz návrh k obsluze měřícího přístroje. Následně vznesená žalobní námitka o opomenutí tohoto důkazního návrhu nemohla být důvodná. Krajský soud se sice výslovně k této nedůvodné žalobní námitce nevyjádřil, vzhledem k rozsahu stěžovatelových námitek a nejrůznějších tvrzení v žalobě však NSS považuje za dostatečné obecné hodnocení v bodě 27. rozsudku, kde krajský soud uvedl, že „*žalovaný zdůvodnil, proč je v dané věci vyloučeno, aby mohlo dojít k chybnému měření*“.

[53] Ani poslední skupina kasačních námitek tedy není důvodná.

[54] NSS na závěr zdůrazňuje následující. Pokud si stěžovatel myslí, že na jeho košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako byla i žaloba stěžovatele, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými (podobně rozsudek ze dne 11. 6. 2015, čj. 10 Afs 18/2015-48, věc *MPM Invest*, bod 35, srov. též nález III. ÚS 989/08, cit. v bodě [16] shora).

IV. Závěr a náklady řízení

[55] S ohledem na vše výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[56] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, kterému by jinak jako úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu